

josef könig
CHATA 1879

josef könig

CHATA 1879

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

© Josef König, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0533-7 (pdf)

josef könig
CHATA 1879

**Kniha vznikla na základě
skutečných událostí,
které si pamatuji!**

**„Nic si nepamatuješ, a to, co si pamatuješ,
bylo ve skutečnosti úplně jinak, takže
se to vlastně ani nestalo.“**

(moje skvělá trpělivá žena, které věnuji tuto knihu)

dnes vol. o

Třiačtyřicet tisíc za deset let.

Plynuly měsíce, kdy se tahalo více. Řekněme stres. Vlastně je v pořádku hodit to na něj. Rozchody, příchody, výpovědi, vyhazovy, návštěvy protialkoholní léčebny a jiné životní společenské radosti. Občas se udály měsíce, kdy se tahalo méně, nebo vůbec. Většinou díky záchvatům zdravotní morálky a neškodných infarktů mých vrstevníků. Každopádně od první cigarety až do dnešního rána uplynulo sympatických deset prohulených let. V krabičce vždy dvacet zázraků, občas jeden bonusový od výrobce navíc. Když to spočítám, dostaneme se na půl krabičky a kousek za den. To je dvanáct roztomile zabalených radostí za čtyřiaadvacet hodin, čtyři tisíce

tři sta osmdesát za rok. Konečný součet za deset let si bez problémů zvládnete dopočítat sami. Stačí přidat nulu.

Lokace? Jednoduše všude, kde vás život donutí čekat nebo se dobře bavit. Cigareta před obědem, po obědě. Cigareta k pivu, cigareta na dobrou noc, i na tu horší. Cigareta v noci, když nešlo spát. Cigareta s kolegy z práce, se kterými během vášnivého potahování takřka svrhnete svého šéfa. Na následující poradě se za vás však stejně nikdo nepostaví. Cigareta doprovázející bystré opilecké řeči, cigareta doprovázející začátky i konce čehokoliv. I ten můj. Nastal čas?

Nejspíš. Cigareta a já. Kamarádi. Bývalí kamarádi.

Možná za vším stojí fakt, že občas smrdím jako kanál a ledabyle náhodnou otázku mé přítelkyně *Máš žvýkačku?* doprovází obligátní dovětek *Tak si ji vem!* Může za to rozhodnutí žít zdravě? Nepředpokládám. V rodině kouřili napříč generacemi všichni a osmdesátiny slavili vesele s tabákem napěchovanou dýmkou. Třeba je to tím, že většinu cigaret už nekouřím proto, abych si je užil, ale protože musím. Sám nevím. Nebo se konečně chci zbavit všech svých závislostí, které mě dovedly až sem. Závislostí, které způsobily, že se už nikdy nevyspím a každou noc se budu probouzet z děsivého hořícího snu, v němž v klidu sedí na posteli starší pán, hledí mi do očí a vlídně se usmívá.

Hledat důvod je ve své podstatě nakonec nesmysl. Na každý si totiž ve své hlavě najdu snadno a během pár vteřin obстоjný a pevný protidůvod.

Zpytovací rána jsou nejhorší. Stejně jako dnes. Přestat bych měl.

Zapálím si poslední cigaretu na balkóně a skočím se raději vykoupat. Ona už má zabaleno a za chvíli vyjedeme. Chci se tam po těch letech podívat. Možná najít odpuštění, možná se konečně posunout dál. Možná se konečně vyspat.

příjezd

„Kdo na sezení netleská, je podezřelý.“

„Mame deska fak čestvý ohlíky,“ zakřičela mile žena a přes pult na mě vycenila věkem poznamenaný chrup. Jediný zákazník, jediná pozornost.

Bez reakce jsem prohraboval hromadu nejlevnějších paštik. Ne proto, že bych neměl na jiný mastný výrobek než z Polska. Nějak jsem zjistil, že čím větší hnus, tím víc mi chutná. Jemně jsem pohupoval hlavou ze strany na stranu, v uších sluchátka. V duchu jsem si přehrával jednu z melodií z posledního filmu o králi Artušovi. Ve skutečnosti mi však v uších zněla hučící lednice z rohu malé večerky. Pravidelně otevívá už v šest ráno. Večerka, ne lednice.

Rád jsem nosil sluchátka jen tak. Bez hudby, beze slov. Nikdo na vás totiž nemluví. Lidem se nechce

křičet, postrkovat, nebo si máváním vynucovat moji pozornost. Jsou líní, nebo dobře vychovaní, aby vás obtěžovali.

Měl jsem rád, když mě nechávali na pokoji. Vlastně to mám rád pořád. Navíc, pokud nesmíte většinu dne mluvit, máte ticho tak nějak raději. I když vás z druhé strany přivádí k šílenství.

„Etě máte klid?“ vyzkoušela prodavačka znovu moji pozornost. S rohlíky očividně neuspěla. Trochu mě vyděsilo, že mi vidí do hlavy a prokoukla moji malou hudební léčku.

„Prosím?“ vyndal jsem si jedno sluchátko z ucha a kývnutím poprosil, jestli by mi nemohla otázku zopakovat. Důležité bylo nedat nic znát a pro příště se neprozradit.

Měl jsem ranní cesty do večerky rád. Nejen díky tichu. Jen odcházející horský opar, příjemná podzimní zima, rosa, chůze, první ptáci, sluchátka a já. Do toho milá paní Voříšková, nejspíše z Vietnamu, její špatné zuby a pořád stejně hlasité dotazy.

„Etli už pieli,“ namarkovala mléko, které jsem jí podal jako první. „Etli mám objednat víc? Donesete seznam?“

Můj tichý svět jí byl očividně jedno. Hlavně že budou větší tržby. Ale proč ne. Alespoň si nikdy na nic nehrála. Začal jsem soukat nákup do tašky.

„Ještě nedorazili. A papírky prosím,“ dal jsem si pozor na jasnou výslovnost a pokynul hlavou, spíše ze slušnosti.

„Ty vaše?“ zatetelila se blahem. Měla ráda, když znala své pravidelné zákazníky a mohla s nimi obchodně flirtovat.

„Ty moje,“ oplatil jsem jí úsměv. Zasloužila si ho.

„Koik?“

„Jedny.“

Propukla v opravdový a upřímný smích, až se začala zalykat. „Nemyslela papíky, vy popeto. Myslela hosty.“

Alespoň jsem jí udělal den příjemnější.

„Jo tak,“ vrátil jsem usměvavý míček opět na její stranu.

„Šest. Přijede jich šest. Seznam na nákup ještě nemám a nevím, jestli to zítra stihnu. Ale zastavil bych se u vás pozítří. To už budu vědět. Nějaké zásoby tam máme,“ zapnul jsem batoh a vrátil si sluchátko do ucha. Jedna z výhod tiché hudební kamufláže pro ukončení rozhovoru.

„Mete fajn den,“ rozloučila se další sympatickou zkomoleninou. Nikdy jsem nerozluštil ten klíč, podle kterého některá písmena vypouští a jiná přidává.

„Veím, že budou hladoví víc než ty minule. Mete se hezky,“ zařvala mi, opět mile, už do odcházejících zad nejspíš s narážkou na poslední skupinu, která jí příliš kšeftu nepřinesla. Ono když přivítáte seskupení obézních dam, které se snaží vypořádat se svojí psychickou poruchou navázanou na abnormální příjem jídla, nemůžete čekat, že vám vyžerou obchod.